

21. Dec. 1842

FACTS

Date:

21. Dec. 1842

Page number:

Dagbog A, side 105-106

TRANSCRIPTION

21 Dec

Det er Middag, men saa mørkt, at jeg kan ikke male; længe have vi havt saadant tykt, taaget Veir, dog, det er mørkere i min Sjæl. Naar skal Glæden vende tilbage for mig, naar skal jeg, Gud! af fuldt Hjerte kunne takke Dig for Livet, Du gav mig? – See, jeg var forstumlet af Verdens Suus og •106• Duus, vendte Blikket mod mit eget Indre, men fandt kun der, hvad der maatte bedrøve mig, ingen Glæde, ingen Kraft. Jeg føler, at jeg er paa Veie til reent at ødelægge mit Sind. Ved idelig at præke for mig selv om Pligterne mod min Familie fik mit Væsen saameget ydre Ro, at min dyrebare Moder forlod mig¹ tryk og rolig, som den, der vilde være istand til at styre tilrette mens hun var borte; hun roste mig, jeg kyssede hende og løb bort, jeg vidste jo bedst, hvorlidt jeg fortjente Roes. Denne tilløiede Ro kan [jeg] ikke holde ud.

¹ Lundbyes mor, Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), var fire dage forinden rejst til Kalundborg for at tilbringe julen hos sine forældre.

Dids: Engelen trykke og selige som de samme Dids deds 105.
 Måske — fløiere vilde de stige til him, den al-
 magtige, der lod os sin Guds kammer til Jordens Træl-
 se og Velværede — Det skal blive bedre Juleglæde end
 Mange nyde med glæde Ansigtet end mit; dog, kan
 jeg him være nogenlunde tilfreds med mig selv, det jeg
 vil blive det med Verden, og glad i stemmen jeg Domsen
 med Jernsting: Hellige Fader! hellige Du os i Din Sand-
 hed, Dit Ord er Sandhed! Dit Ord er Guds og Liv! — lad
 det være os nær i vort Hjerte og i vor Munde, det
 Troens Ord som maa høres! — ¹⁷ Lad Du mit Hjer-
 tes Tanker som Vandbække i Din Hånd? —

17 Dec

Lad os him borte da — min ullaede Vapner med hende fra os.
 I samme Øieblik fløgtede ogsaa de venlige blis alfer, som
 ikke Jernorden, men sjældent bo hos den eenlige Mand.
 Gud velsigne hende paa alle hendes Veie!

21 Dec

Det er Midtvej, men saa mørkt, at jeg kan ikke male, længe
 have i høst svedant trykt, taget Veir, dog, det er mørkere
 i min Spæl. Nu skal glæden vende tilbage for mig, nu
 skal jeg, Gud! af fuldt Hjerte kunne takke Dig for Livet, Du
 gav mig? — See, jeg var forfulmet af Verdens Lins og

106. Linné, vendte Blikket mod mit eget Ansigt, men fandt
hjem der, hvad der maatte bedrøve mig, ingen Glæde, ingen
Kraft. Jeg føler, at jeg er paa Veie til orent at adslaae
mit Sind. Ved idelig at tænke paa mig selv om Pligterne
mod min Familie fik mit Væsen saar meget i Hænde, og
at min Signetare Moder forled mig Trøj og net, som den,
der vilde være i stand til at styre Thoret mens hun var
borte; hun næste mig, jeg kyssede hende og løb bort, jeg
vidste jo bedst, hvorlidt jeg fortjente Poes. Denne tilbrin-
de jeg har ikke holdt ud.

23 Dec.

Gamle Bedstefader! Din Datter søn glemmer dig ikke paa
Din Fødselsdag. 79 Aar! og Hjertet er dog intet et end Din
Aand slængt af Aarenes Vagt. Skal jeg nære Din Alder,
skal jeg nære den som en redelig Mand, jeg er jo al-
lerede troet i mit fine og tynde — Jeg vilde hellere bli-
ve her ene i det tomme Huus i Aften, men jeg maa til
Klængen.

24 Dec. Jule-Aften.

Jeg har imorges mod Forbudselsens Hovt af L.gaardt, at
han har forlovet sig, han har mere Mod end jeg —
Strak først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal
det andet vorder Eder tillagte! — Jeg husker ikke Ordene